

„Liblingem a rendezvények szervezése!”

Rita mama, az örökös kollégista

Marton Rita

Alapító tag.

A kollégiumban töltött évek száma: 1987-től napjainkig
33 év.

(Ebből 1987–1996. között a Tiszaparti Gimnázium és Egészségügyi Szakközépiskola lány kollégiumában dolgozott. Ezt követően a városi kollégium tagintézményeiben.)

Végzettsége: földrajz-rajz szakos általános iskolai tanár,
földrajz szakos középiskolai tanár, művelődési és felnőttképzési menedzser.

Betöltött munkakörei: kollégiumi nevelőtanár, csoportvezető. Jelenleg: csoportvezető tanár a Tiszaparti tagintézményben.

Vágjunk a közepébe! Hogyan lettél kollégiumi nevelőtanár? Nem csak a kezdetektől napjainkig, hanem már a városi kollégium megalakulása előtt is ilyen munkakörben dolgoztál. Különös „szerelmet” sejtek itt ...

Az örökös kollégista – ez vagyok én. Ez volt a portfólióm címe is a pedagógusminősítő vizsgámon. Egyébként nincs itt semmi rendkívüli, így alakult az életem. Pedagógusszülők gyerekeként, Jászalsószentgyörgyről jelentkeztem a szolnoki Tiszaparti Gimnázium ének tagozatára, és hogy ne kelljen naponta utazgatnom, kollégista lettem. Aztán egy szinttel feljebb, az eгри főiskolán is természetes módon folytatódott a kollégiumi élet. Amikor pedig végeztem, apukám azt mondta: - *Most elmegyek egy hétre továbbképzésre, mire hazajövök, legyen munkahelyed!* Bejöttem hát Szolnokra, s míg vártam, hogy a városháza kinyisson, bementem melegedni kamaszkorom egykori helyszínére, a Kossuth téri kollégiumba. Szóba elegyedtem a takarító nénivel, aki rögtön invitált: - *Gyere ide, van itt biztos tanárfelvétel.* Úgy is történt, lett helyem, Csákvári Sándor kollégiumvezető pedig tovább biztatott, menjek be a Tiszaparti Gimnáziumba is, mert ott meg rajztanárt keresnek. Hát így indult a tanári karrierem! Délután nevelőtanár voltam, délelőtt pedig óraadó tanár. Az utóbbi különösen a szüleimnek volt fontos, mert a kollégiumi állás nem nagyon tetszett nekik, így viszont megnyugodtak, hogy tanítani is fogok. Örömükre az összes rajzórát megkaptam, mert hirtelen megüresedett a gimnáziumban a rajztanári állás.

Abban a kollégiumban lettél nevelőtanár, ahol kollégista voltál. Ezt hogyan élted meg?

Sok előnye volt ennek. Mivel ugyanabba az épületbe mentem vissza, minden zeg-zugot ismertem, nem kellett megtanulnom. A helyismeret nagyon fontos a mi munkakörünkben is. S

mivel tanárgyerek vagyok, nekem nem volt szokatlan bemenni egy tanári szobába, ahol kollégák lettek az egykori nevelőim. Semmi gondom nem volt a beilleszkedéssel.

Hosszú ideig egy tagintézményben dolgoztunk. Folyton pörgő, újító, szervező kolléganőnek ismertelek meg. Tagadni sem tudnád, hogy szereted a munkádat. Mi motiválja ezt a lelkesedést?

Imádom a rendezvényszervezést! Ez a liblingem! Erre a pécsi egyetemen jöttem rá, ahol egy specializációt is elvégeztem. Ez hasonló, mint amikor magán bulikat szervezek a barátaimnak. Legnagyobb ötletem a kollégiumi búcsú buli, a ballagási rendezvény volt a Gyermekváros utcai tagintézményben, ahol a gyerekek egyesével búcsúztattak el mindenkit. Személyekhez szóló program volt, előfordult, hogy 60 végzős is volt. Ilyenkor a gyerekek keveredtek, és több órán át zajlottak a megható búcsúztatások. Sok érzelemmel, humorral, virággal, kedves kis ajándékokkal. A karácsonyi ünnepeket, a tanév elején a beköltözős bulikat is szerettem nagyon szervezni. A gyerekek között nem számít, ki honnan jön, a tartós, jó közösségek, emberi kapcsolatok ekkor kezdenek kialakulni.

Ne feledkezzünk meg az általad rendezett festmény-, fotó-, és rajzkiállításokról sem. Képekért „kiáltó” fehér falak! – ezzel a mottóval a „Húsz év” címmel megjelent tanulmánykötetünkben is írtál erről részletesen.

Nagyon fontosak ezek a kollégiumi kulturális programok, mert a külső meghívott művészek, előadók – mint Kardos Tamás fotós, Chlumetzky Ildikó keramikus és sokan mások – mellett maguk a gyerekek is bemutatathatják kibontakozó tehetségüket egy-egy területen. Másrészt vannak, akik szinte állandóan tanulnak a kollégiumban, nekik is jó közösségi, ismeretbővítő alkalmat jelenthet egy ilyen rendezvény, ami helyben van, ki se kell menni az épületből. A Tiszaparti tagintézményben indítottam el a „Plain air” festőversenyt, ami idén a rossz időjárás miatt sajnos elmaradt. Ennek a lényege, hogy természeti környezetben, a Tisza partján ülve festünk, majd művészek zsűrizik az alkotásokat, amelyekből kiállítást is szervezünk. A kollégium melletti folyó közelsége inspirált erre. Van egy új, szintén természetközeli tervem, ami egy horgászverseny lesz, de emellett sok-sok minden egyéb dolog zajlik majd ott. Erről többet egyelőre nem árulhatok el.

Erősségeidről szóltunk. Gyengeségeidről - ha van ilyen - kíváncs-e szót ejteni?

Nem titok, hogy a nagy létszámú csoportfoglalkozások helyett jobban kedvelem, amikor ketten-hárman vannak körülöttem, személyesebb, bizalmasabb lehet egy beszélgetés. A rajzórán nem is törekedtem sosem szigorú csendre, mindig szólt valami zene a háttérben. Néhány éve rájöttem, korom miatt már nem „játszhatom” a segítő nővér szerepét a kollégisták előtt. Nagymama-korú lettem, szóval Rita mama vagyok a gyerekeknek. Bár azt mondják, nagyon fiatalos mama vagyok. Több tagintézmény után néhány éve kerültem a Tiszaparti tagintézménybe. Az épület eredetileg csak szállónak épült, alig van benne közösségi tér. Ezt úgy próbálom áthidalni, hogy a kis- és különleges terekhez alkalmas programokat szervezek. Jól alkalmazkodó tanárnak tartom magamat. Annak ellenére, hogy a tagintézmények közötti áthelyezések – az ezzel járó új dolgok megtanulása – elég sok energiát elemészt az első évben, igyekszem mindig a helyi lehetőségek kihasználására a nevelőmunkám, és a

programok szervezése során. A Tiszaparti tagintézményben csodálatos a folyó közelsége, a víz melletti környezet szépsége.

Marton Rita tanárnő a szolnoki kollégium alapító tagja. Emellett egyik alapítója, jelenleg már titkára a Jászsószentgyörgyi Helytörténeti és Hagyományőrző Egyesületnek is. Kutatásairól tanulmányok olvashatók a jász és kun települések havilapjában, a Redemptio újságban. Úgy tűnik, a kollégiumban elkezdett hagyományteremtő, rendezvényszervező munkája más területre - szülőhelye közösségére - is jótékonyan kihatott. Mert az önként, szeretettel vállalt hagyomány-teremtés, -őrzés az egyik legnemesebb, sok esetben generációkon átívelő emberi cselekedet. Maradandót alkotni pedig kevesek kiváltsága, de nagyon jó, örömteli dolog.

Marton Rita

Szentgyörgy